

Павло Коробчук

Священна книга гоповідань

Передмова

Добрі історики філософії кажуть, що Аристотель був першим гопом (звісно ж, вони казали трохи не так, бо називали речі «своїми» іменами, а не теперішніми). Є така історія: учень Платона настільки був дошкульно-прискіпливим до свого наставника, що змусив його покинути улюблене місце прогулянки в саду Академії і переміститися за його межі (підозрюю, що без стусанів не обійшлося, недаремно дідусь Платон обізвав юного Аристотеля «брикливим конем»). Гопа, отже, — це давній античний сюжет, і він простежується не лише в пролетарському середовищі, з яким переважно асоціюється. Сам я, грішним ділом звертаючись до цієї теми, дуже часто у приватних «польових дослідженнях» помічав, що серед теперішніх докторів наук та інтелігентів, включно з політиками й посадовцями, не кажучи вже про бізнесменів, міліціантів та заслужених діячів науки і техніки, трапляється востократ більше гопів, аніж, власне, серед тих нещасних виплодків соціального дна, позбавлених елементарного права життєвого вибору, яке щороку

продукує своїх юних солдатів у мікрорайонах київської Троєщини і львівського Сихова, тернопільського Баму і донецької Путилівки.

Гопа — явище аж ніяк не стереотипне, як це прагнуть довести різні навкололітературні та навколонукові діячі бездоганно-стерильного походження. І «нестереотипний» підхід куди продуктивніший і цікавіший, аніж «стереотипні» приписи й вироки, з обуреними, інтелігентоцентричними, збудженими, морально-осудливими вигуками та іншими пуками й мумуками. Як читачі літератури, ми з приємністю можемо дізнатися, що в дуже специфічних персонажів Діккенса, Селіна, Велша та нашого Ульяненка є «душа», їм навіть притаманна «любов» і «надія», вони можуть іноді «думати» і «кохати» (звісно ж — усе це в украї специфічний спосіб і в украї специфічних умовах). Саме література здатна зробити дотепним те, що в житті не може ним бути. Її справедливість якраз і полягає в тому, що вона себе нічим не обмежує, жодних тематичних табу собі не виставляє, бо, як казав ще мудрий Коцюбинський, все у світі — «літературний матер'ял». Любов і зрада, велич і падіння, страх і мужність, злидні й багатство, зло і добро, зло усвідомлене і зло неусвідомлене, поразка і безнадія... З усіма цими суперечностями література має справу і завдяки їм, вочевидь, є переконливою

та існує. Вона здатна зазирнути туди, до чого зазвичай може вороже чи упереджено ставитися «громадська думка». Зрештою, окремі «смішні» кримінальні кіноперсонажі Тарантіно та братів Коенів — також слушне цьому підтвердження, і їм, як носіям-контрибутам «зла», ми навіть можемо симпатизувати.

Павло Коробчук також звертається до цієї теми. І звертається в досить незвичний та оригінальний спосіб. Його гопи — це не мешканці чітко фіксованої соціальної динаміки, з обов'язковими маркерами «часу і місця» та з відповідними атрибутами поведінки, а, радше, мерехливі персонажі в такій же мінливій ситуації. Все тече і все змінюється. Пейзаж, який їх породив, давно вже змінився іншим краєвидом, а той, відповідно, ще іншими. Три гопи, три брати Івани, про яких ідеться, проходять через купу перипетій і пригод — іноді вони поводяться як ідіоти, іноді — як наївні романтики, іноді — як робінгуди, а іноді, подібно до Великого Лебовскі з однойменного фільму Коенів, випадково опиняються в чужій грі. Вони ниці й симпатичні, романтичні та приземлені — ось найбільший ефект цієї книжки, що викликала саме такі суперечливі почуття.

Гопи Коробчука старіють, на їхніх обличчях усе виразнішає скорбота пізнання, вони стають сентиментальними, уважними до природи та

навколишніх речей, схильними до рефлексування та усвідомлення втрачених життєвих можливостей. Фрагментована манера письма, яку обрав автор, ще більше ніби підкреслює плинність та безглуздість їхніх життів без мети і водночас прагнення жити по-людськи. Хтось із великих, здається, соціологів, так і не сказав (але натякав): «Горе тому, хто не звільнився від соціалізації». Ну що ж — зроблю це замість нього.

Анатолій Дністровий

*Дітей вчить те, що
їх оточує.*

*Якщо дитина живе
з відчуттям безпеки —
вона вчиться вірити.*

Марія Монтессорі

*Без зла і злочину ні
до чого в світі не дійдеши
і помножиши зло, якщо
сам не вирішиши зробити
зло разом за всіх і цим
кінчити його.*

Андрей Платонов

*Не розумію людей,
які хочуть вичистити
міста від голубів. Жоден
голуб ще ніколи нікого й
пальцем не торкнувся.*

Майк Тайсон

«ЧЬО»

«ЩО», «ДЕ», «КОЛИ»

Жили собі за тридев'ять понтів три пацани.

Багатьом дітям батьки дають подвійні імена. От і цих обох пацанів звали подвійно: Іван-Іван. Третього теж. Вони називали одне одного скорочено, щоб не заплутатися. І-раз, І-два, І-три. Як вальс.

Пацани завжди ходили навприсядки, бо настільки звикли сидіти навпочіпки, що розівчилися розправляти свої коліна, немов крила. У майбутніх дипломних роботах антропологів можна стверджувати, що на прикладі цих Іванів відбулася зворотна еволюція. Тобто люди знову еволюційно попрямували в сторону плазунів. Попрямували навприсядки.

У них був один мозок на трьох. Тобто всі, хто з ними знайомився, завжди приходили до висновку, що в черепі кожного з трьох Іванів була лише третина середньостатистичного айк'ю. Напевно, саме через те, що вони відчували спільність мозку, брати між собою спілкувалися короткими фразами на кшталт «чьо», «сиш», «ваще». Ці слова були заміниками слів «що», «де», «коли».

Усі двадцять чотири години доби в них був вільний від роботи час.

нара йоні

Одного ранку І-раз прокинувся від того, що кліпнув. У нього була купа ніштякового настрою,

хотілося настріляти цигарок або пару двадцять п'ять коп і поділити добро з І-два та І-три. І-два та І-три прокинулися з такими ж думками про куріння, бо цигарок ніхто з них принципово не купував. Башляти за курло заборонено умовним неписаним кодексом духовного гопівства. Утім, можливо, на небі існують ангели-гопники, які все ж написали такий кодекс.

На їхньому районі місця розплоду підмажорених лохів були на мазі. Коли Івани з'являлися в цих місцях, то одного жесту розпальцівкою було достатньо, щоби школярі, петеушники та інші дауни розступалися, як море перед Мойсеєм.

ЛОШЕНЯТКО ДОВГОНОГЕ

На одній з таких «точок розборки» І-три різко підскочив до якогось чергового дауна з чубом, який носили жінки в серіалі «Санта-Барбара».

— Сиш! — поштиво натякнув І-три цьому очкозавру й скривився так, ніби щойно соломинкою занюхав васабі.

І-три ще не встиг розвинути свою промову, як хлопчина почав шарудіти у своїй сумці.

Усі троє Іванів задоволено гукнули «опачя» і ніжно поплескали дауна по шиї, мовляв, «шариш, чувак».

Але хлопчина дістав із сумки не лавандос, а фотографію. І простягнув її хлопцям. На фотці був зображений закривавлений чоловік у наручниках.

— Бачите, що міліціонери зробили з моїм татом? — обережно промовив хлопець. — Мій тато — чесний бізнесмен.

Івани презирнулися так, як пустельні ящірки ворущать поглядом у пошуку води.

— Маю до вас трьох пропозицію, — зашипів даун, — покарайте кривдника мого тата. Поламайте ноги його родині!

Івани переглянулися так, ніби збиралися негайно станцювати чардаш або пацандобль. Намальовувалася серйозна замануха.

на суд і суда нєт

Івани дали добро. За солідну суму зелені. Чесно зароблену батьком хлопчини.

Треба було після півночі заповзти в будинок капітана міліції, який, власне, і командував свого часу побиттям бізнесмена. Взяти з собою бейсбольні біти, зв'язати родину, покалічити всіх, потрощити апартаменти.

Нюанс був у тому, що подвір'ям вільно бігав здоровезний агресивний пес, плюс — у шухляді, поруч із ліжком міліціонера, лежав пістолет, плюс

— будинок моніторили кілька камер відеоспостереження.

Пса не було в будинку лише один день на тиждень, міліціонер кудись забирав його з собою на цілу добу. Замовник-даун розказав, коли саме собаки не буде вдома. Івани зібралися їхати на розбій саме в той день.

Хлопці намутили в корешів біти, зробили з панчох маски, приїхали в село під містом, у якому мешкав капітан міліції, і до ночі перекантувалися в лісі, може, суниці там збирали, невідомо.

пес

Брати тишком перелізли через високу цегляну огорожу, швидко пробігли до стіни будинку, оминаючи відеокамери. Залізли в підвал через невелике віконце. У повній темряві навшпиньки протиснулися до сходів, що вели з підвалу в коридор дому.

Але раптом хлопці почули автомобільний шум і завмерли. Шум наблизився, автомобіль затих. За якусь хвилину ворота зі скрипом відчинилися, й тачка заїхала на подвір'я.

Пацани принишкли ще більше. Брати голосно ковтнули горлом.

Почувся чоловічий голос:

— Сходи побігай, Барсику!

Дверцята автомобіля відчинилися, і гопники почули тупотіння й хекання. Щось кілька разів радісно басовито гавкнуло.

Івани по черзі голосно ковтнули горлом. Вийшло три ковтки. Як вальс.

не біти, а лопати

За кілька хвилин очі пацанів призвичаїлися до темряви. У підвалі були кілька виямок, де ще не поклали підлоги, всюди розсипаний будівельний пісок, очевидно, підвал будинку ще облаштувався. В кутку стояли три лопати.

Хлопці й зрозуміли, і відчули, що впродовж тижня (а саме стільки днів Барсик буде вільно гуляти подвір'ям і принохуватися, чи нема часом поблизу гопівського м'яся, щоб собі відкромсати шматочок) їм звідси не вибратися. Зрозуміли вони це телепатично, адже в них на трьох один мозок, який особливо потужно працює в екстремальних ситуаціях. А відчули вони це одним місцем (не трьома), бо, як і мозок, у критичних умовах дупа в них теж була одна.

Хлопці ринулися до лопат. Вони вирішили зробити підкоп через піскову виямку на підлозі, щоб покинути геть цей нічний будинок.

І-раз працював із натхненням, він докопався до глибини свого зросту, потім його змінив І-два.

Що таке глибина людського зросту — їх зараз не переймало.

На викопування ями зростом І-раз пішло близько години, тож вони прикинули, що для того, аби докопати хоча б до дороги за територією будинку, треба витратити більше доби. І це якщо працювати в три зміни. Отже, приблизно п'ятдесят іванових зростів треба було прокопати, щоб виритися за цегляну огорожу.

Поки вони копали, на їхньому шляху траплялися триголові хробаки, недопиті пластикові стакани, срібні цвяхи, трухляві дошки, царські копійки (які пацани рефлексивно клали собі в кишені), кістки мамонтів, коріння араукарії, касета з написом «Дискотека Аравия».

За двадцять годин мовчазного копання вони виснажилися, одяг і шкіра облипли шматками чорного ґрунту. Їм не було чого їсти, вони навіть доїли останнє насіння, яке І-три завжди носив у себе в кишені біля серця. Але хлопці все ж докопали дві третини від запланованого. Половина підвалу була встелена землею, яку доводилося виносити з тунелю.

У підвалі було чути, як пес гарчав на вулиці на кожного перехожого, що тинявся за огорожею. В тунелі вже можна було говорити без стрьому, що хтось із будинку їх почує. І тому вони все частіше

промовляли один до одного схудлими обличчями — «ваще».

колектор

Раптом лопата І-раз натрапила на щось тверде. Це була бетонна стіна. Її треба було проламати. Хлопці знайшли під однією з земляних купок у підвалі дрельку. Вхід до тунелю їм довелося прикрити дошкою, щоб шум не проходив крізь шпаринки й стіни в будинок, де господиня саме готувала смачну страву для свого коханого чоловіка. Дрелька впоралася зі своїм завданням, а гопники догнали, з яким інструментом варто ходити на розбірки.

В один із моментів сверління пацани вивалилися в бетонний коридор...

Настільки сирий запах, що в Іванів почали випадати волосинки з ніздрів.

Такий лункий коридор, що гопникам здалося, що у їхні голови вмонтувався типовий алкогольний будун.

Безліч перекручених труб, в яких невідомими мовами буркотіли привиди і телепати.

Докопалися...

Пішли у світлий кінець коридора.

Довелося йти довго — добру годину. Тобто погану годину. На стінах і трубах пацанам

зустрічалися написи на кшталт «демократія перемогла дерматит, а комунізм — кандидоз».

І знайшли Івани в кутку купу якогось напівбомжацького одягу. І почали вони перевіряти кишені на наявність (одягові ж не скажеш — «ану папригай»). І в кожній кишені валявся дріб'язок. І набили хлопці свої кишені жменями монет. І прошкували вони в мирі далі. І був день другий, просторіший.

(Ось як виглядає шлюз до раю гопників).

Зрештою, коридор звузився, в ньому з'явилися розгалуження, і він переріс у вузький колектор з купою дрібних труб. Так, ніби хлопці весь час йшли в кінець якогось гостряка, як три кроти в бетонному тупику, який не можна буде проламати. Так і помруть.

Але на черговому повороті пацани помітили каналізаційний люк над головою. Підсадили один одного, поповзли нагору. І-раз відсунув люк і побачив, що вони потрапили в шумне людне місце.

Спортивні костюми Іванів зацофалися землею, на обличчях стирчала щетина. Пацани дві доби не стріляли цигарок і не збивали бабло — зголодніли до своїх вуличних зваб. Крапель приханурилися.

Гопники випасали місце, куди приканали. Вони стояли посеред ринку. Всюди були лотки з сотнями симулякрів одягу.

Із рупора на стовпі лунав вальс.

собачі бої

А на базарі не можна отак відразу стати і когось кидонуту на бабло — тут вистачає своїх паразитів і кацабел.

Хлопці помітили чоловічий натовп, із якого лунали крики, і їх потягнуло туди. Там проводилися собачі бої.

В одному куті на бій налаштовували пса саме того міліціонера, чию родину пацани мали покалічити. Міліціонер криками настановляв свого собаку, ледь стримуючи його рвіння до кривавої сутички. Піна з рота, вишкірені зуби, шизонуті очі — цей Барсик дійсно був потужним, як два мішки арматури.

І-раз знайшов мужика, який приймав ставки, і висипав перед ним усі свої копійки. У колекторі І-раз назбирав рівно сорок гривень і сорок копійок. Він поставив на Барсика. На нього майже ніхто не ставив, бо, як почувли краями вух Івани, проти цього пса виставили чемпіона останніх років. А Барсика особливо ніхто не знав. Чоловік, який приймав ставки, сказав, що міліцейського собаку тренували щотижня впродовж останніх півроку, але особливих шансів у нього проти чемпіона не було.

Ось куди забирав міліціонер свого пса щотижня на одну добу.

Ось хто кришує усіх цих підпільних пасажирів.

Бій

За кілька секунд до бою міліціонер дав понюхати Барсикові жменю соняшникового насіння. Собака просто оскаженів і ринувся в бій. Івани одночасно рішили, що цей пес — псячий гопник, бо відразу реагує на насіння.

Бій почався. Пси в несамовитому гаркоті почали кусати порожнечу, сподіваючись, що однією з таких порожнеч виявиться шия чи тулуб іншого собаки. Тіло кожного з них було підпорядковане щелепі. Усе навколо працювало, існувало й воювало лише завдяки щелепі й для щелепи. Тільки вона могла забезпечити псові подальше життя.

Масна й спітніла шерсть собак вилискувала на сонці, вони виверталися від зубів суперника, стукалися один об одного грудьми, дерли кігтями один одного до крові, намагалися намертво схопити один одного за шию — тоді суперникові доведеться вириватися, а з кожною секундою сили будуть витікати разом із кров'ю від глибокого укусу.

В одну мить Барсикові вдалося вивернутися від чергової атаки свого опонента і встромити свої зуби в шию суперника! Той кілька хвилин пробував виборсатися зі щелеп Барсика, махав іклами перед собою, звивався, ніби шланг під сильним напором води, пробував перекинути Барсика. Був весь засліплений кров'ю і люттю, які бризкали на власників псів, на рефері бою й на ошаленілу публіку.

Уже за кілька хвилин стало помітно, що тіло Барсикового суперника ослабло, почало танути. Міліціонерський пес почав його розривати, різко вертів головою в обидва боки. І в ці моменти кров із особливою радістю від звільнення капала на підлогу бойового майданчика.

У мить, коли в опонента Барсика підігнулися лапи, суддя замахав руками, що було знаком закінчення бою. Власники псів схопили своїх чотириногих агресорів за нашийники, намагаючись їх розняти. Суддя заходився лити воду на морду Барсика, щоб той розтиснув щелепи.

Бій закінчився, натовп у натурі ревів. Івани радісно, наскільки взагалі можуть радіти гопники, стрибали й обнімали один одного в передчутті виграного бабла. Їм було глибоко не до того, що ще добу тому вони могли опинитися на місці переможеного пса.

Барсик став подібний на бізнесмена з фотографії, якого міліціонер відмудохав разом зі своїми підлеглими до стану форшмаку й скинув у тюремну камеру, як до холодильної камери для зберігання туш тварин. На тілі бізнесмена, як і на Барсикові, було багато болючих ран, синців, крові й виснаження.

Барсик висолопив язика, вирячив очі, настовбурчив вуха, в яких і досі стріляв собачий адреналін. Але він переміг — беззаперечно і чотко. Настільки крутий пес, що йому можна завести ще кілька яєць.

Міліціонер вдоволено постукував його по грудях, дбайливо обтирав рушником, прикладав до ран знеболювальне. Не до ран бізнесмена, а до ран свого пса.

Також він думав про те, що в житті недосить просто бути чемпіоном, важливіше, щоб на переможцеві були наявні загоєні рани, як доказ боротьби за чемпіонство.

а хто слухав — маладця!

Усі три Івани в той вечір жорстко урекалися джинтоніками на вкопаних у землю шинах дитсадка у своєму районі. Вони мали на трьох солідну суму, яку роздерибанили на три рівні частини, кожен отримав третину від загального виграшу.

Пепсу, який замовив їм розбійний напад на будинок міліціонера, Івани рівно, по-пацанськи розказали постанову. Розчесали, що бізнесмен сам винен у тому, що його у відділку угондошили — не треба було туманити з фінансовими справами. А самого малого пресонули, щоб він не терся перед очима і щоб зняв чуб, який носили жінки в серіалі «Санта-Барбара». І завдатку, який отримали від хлопчини за справу, не віддали.

«ЧЬО»

І-раз на виграні гроші купив пістолет і за кілька днів після перемоги Барсика в бою поїхав у село під Києвом. Перечекав, доки навкруги ляже ніч, і підійшов до будинку міліціонера. Виліз на цегляний паркан. Барсик відразу ж почув шарудіння незнайомця, кинувся в сторону шуму, почав шалено гавкати на І-раз й стрибати на огорожу, але ніяк не міг його дістати.

І-раз дістав із кишені жменю смаженого соняшникового насіння і висипав Барсику на морду. Пес просто оскаженів, відчувши запах смаженого.

В будинку ввімкнули світло, тому І-раз не мав витратити більше й миті. Він дістав із барсетки пістолет, зняв його з запобіжника, прицілився й кілька разів точно і впевнено вистрілив у пса.

Барсик після першого ж пострілу заскавучав і завалився на бік.

За кілька секунд він уже навіть не хакав.

І-раз стріляв з єдиною думкою в голові, стиснувши в другій кишені жменю ґрунту з викопаного тунелю, яку вже кілька днів ніяк не міг звідти вийняти, щось йому заважало позбутися цієї вимученої землі. І ця думка була — «чьо».

Три Івани. Один мозок на всіх.

ЛЮБОВ — ЦЕ ТОБІ НЕ КОХАННЯ

*Бог узяв одну зі
смужок в Адідама на
спортивках і створив
жінку.*

Книга Биття

Ніколи нікому не дозволяй закохуватися в себе. Хай бікса втюриться в твою протитанкову кепку, у твої стійкі до січневих морозів спортивки, у твою розпальцівку, зрозумілу й глухонімим, у твоє супрематичне кривляння, коли ти спльовуєш. Але ніколи — в себе. В себе можна лише їсти і дихати.

МакДоналдз як тамбур

Осінній ранок стояв жовтий і шелестливий. Вітерець шугав над землею вільно, як на другий день створення світу. Все було вкрито калюжами після дощу, навіть ховрашки та ягнята.

Люди ходили в шарфах та арафатках, щоб не заразитися від невідомого пішохода коханням повітряно-крапельним шляхом.

І-раз вийшов на зупинку біля школи, на місце, де вони зазвичай збиралися тусою в трудові будні та трудові вихідні. Зрештою, для Іванів та їхніх корешів різниця між відпочинком і активністю давно стерлася: коли ніде не працюєш — ти постійно чимось зайнятий.

Він сів, як завжди, на спинку лавки, поставив ноги на дерев'яне сидіння. Поза, в якій сидів Іван, важлива — вона буде останнім незначним чинником, через який гопник буде вагатися — бути зі своєю коханою чи не бути. Але про це — згодом.

Дістав із правої кишені телефон і почав клацати, з лівої кишені дістав насіння і теж почав клацати. Гопівство починається з клацання, тож якщо ти сидиш перед екраном телевізора й клацаєш пультом — твій майбутній внутрішній гопник уже поруч, він уже облизує тобі вухо.

Поруч з Іваном йшла, зупинилася і стала церква. Тепер вона окопалася біля нього, через

дорогу, і підморгує золотавими банями, як волога жінка, мовляв, увійди в мене, буде тобі й примирення, й проща, і катарсис.

Але І-раз на такі заманухи не реагує, бо в його розумінні — саме церква і є найбільшим гопником. Саме вона найбільше нагріває людей на гроші, причому робить це приховано, підло. Натомість люди отримують оманливе відчуття спокою і примирення, яке насправді можна відчуті і в тамбурі поїзда, і в МакДоналдзі. Бо відчуття спокою — це лише фрілансова діяльність мозку, а не вплив хрестів чи ікон. Кароче, МакДоналдз — не галіміше за церкву, рішив І-раз. А церква — не прикольніша за тамбур.

І-раз, наприклад, теж надає відчуття спокою тим школярам, яких він кришує. Йому що, вважати себе релігійною установою?

церквочка з виходом

З церкви саме виходили люди, закінчилася служба. У церкві всьо — не в дружбу, а в службу, знову припав на умняк Іван.

Натовп, на дві третини вдягнений у хустки, вийшов з-під будівлі з золотавими банями і неспішно перейшов пішохідний перехід. Люди сумирно проникали у провулки і зникали, ніби пальці релігійного фанатика у своїй бороді.

Прямо перед І-раз, біля зупинки, одна із захутованих жінок почала перекладати щойно куплені в церкві свічки собі в сумочку. Вона нахилилася і не помітила перед собою одну з тих калюж, яку скинув з неба їхній Бог. Дівчина зашпорталася в сумочці, спіткнулася, ойкнула і ледь-ледь утрималася на ногах, але з сумки повипадала безліч дрібничок. Цю жінку треба було бачити — вся в темному, в тендітних пальцатах, з чорним хвилястим волоссям під хусткою, сконцентрована на своїх думках, з чіткою траєкторією ходи — і раптом у певну секунду розсипається, ніби кошик з чорницями.

І-раз у момент її падіння рефлексивно підірвався з місця і — кабанчиком до неї. Але це не був порив джентльмена, який рине врятувати леді, що потрапила в незграбну ситуацію. Навпаки, у ньому спрацював внутрішній гопник Павлова — все, що не так лежить, треба брати. В сенсі, брати не дівчину, а предмети, що випали з сумочки.

Він підійшов до неї і нахилився, типу допомогти їй збирати речі, а насправді, щоб намотити собі якийсь проїзний там, біжутерію. На крайняк, пару свічок, думав Іван, буду салабонам уставляти.

Серед усієї дрібноти І-раз зауважив її паспорт, який теж випав. Паспорт розгорнувся, і вітерець розтріпував його сторінки. Іван випас вкладену

маленьку фотографію чоловіка — в чорній рамочці з чорною навскісною смужкою в правому нижньому кутку. Під фотографією було вказане прізвище — Костенюк.

Скопитився, подумав І-раз. Сам дебіл, подумав Костенюк у відповідь.

Також І-раз помітив мобілу. Він різко й непомітно підняв її, поки дівчина роздивлялася навкруги в пошуках предметів. За мить телефон опинився у нього в кишені, дівчина нічого не зауважила. Навпаки, вона дякувала за те, що він їй допомагав. Але в її голосі відчувалося щось сумовите.

І-раз вкурив, звідки цей сум. У нього в голові збіглися кілька обставин: вона була вся в чорному, з чорною хусткою на голові, плюс фото з навскісною смужкою, плюс поминальні свічки, плюс церква. У неї помер батько — чоловік з прізвищем Костенюк.

Проте Іван — гопник у розквіті сил. Будь-яка нажива йому важливіша, ніж емоції людей. Будь-який віджятий ніштячок наближає його до агрегатного стану Будди. Будь-яка вдало повернута мутка бадьорить, як маска з огірків бадьорить обличчя красуні.

Після цього причинно-наслідкового шурхоту звивин про смерть Костенюка, про жалобу дівчини, про те, що вона у ці тяжкі дні, до всього поганого,

ще й впала в калюжу і тепер сидить і збирає все своє пустопорожнє барахло...

Він вчинив згідно зі своїм умовним хуліганським кодексом честі.

Іван навіть не подумав віддати мобільник.

Адже крадіжка телефона пройшла м'яко — нікому не завдано емоційних негараздів. Навпаки — Іван допоміг їй, вони зібрали документи, візитівки, паспорт, жуйки, прокладки, туш, помаду, ключі, таблетки, люстерко, горіх, що там ще буває в жіночих сумочках?

Навіть газовий балончик, який відкотився найдалі, Іван з особливою уважністю витер серветкою і віддав дівчині.

У цю мить І-раз уперше поглянув на її обличчя!

Чому він цього не зробив раніше?

Де він був у ці останні хвилини?

Чьо ти тупиш, кент?

Вона була чарівною. Її витончені риси пашіли рум'яно, ніби на щоках квітнули макові поля, а поруч валялися розкумарені й вбиті торчки.

В очах було щось тривожне, заворожливе і загадкове. Який ботан здатний розшифрувати цю головоломку, на якій Чукотці мешкає шаман, що розгадає цю містику?

Брови були подібні на двох тужливих птахів, що умиrotворено кружляють над пустирами за спальними районами міста.

Пухкі губи, як найгрізніші кримінальні авторитети, — вимагали, шантажували і погрожували.

Ця далеко не церковна сексапільність збивала з ніг, збивала з корташів.

У Йвана на кілька секунд зупинилися серце, дихання і весь обмін речовин в організмі.

Він ледь не впав у калюжу сам. Але навіть пошкодував, що стримався від повного розслаблення. Бо захотів, щоб вона підняла його, ніби одну зі своїх дрібничок, поклала в сумочку і носила при собі, гріла би своїм стегном, об яке буде тертися сумочка.

Гострі кінчики Іванових туфлів настовбурчилися.

коха-коха на боро-боро

Гопники — річ небезпечна. Небезпечна насамперед для самих гопників. Холодні нічні під'їзди з протягами із розбитих вікон, щоденні шифри від ментостану, що нагадує подолання перешкод на лижному слаломі, розбірки з гопниками та іншими пітекантропами з сусідніх джунглів, легке очкування від перешуганих лохів,